

Arrest

nr. 325 436 van 18 april 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 22 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij komt volgens haar verklaringen België binnen op 30 december 2011 en dient diezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 februari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 15 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Bij arrest nr. 106 591 van 11 juli 2013 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 11 maart 2021 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Op 10 mei 2021 verklaart de commissaris-generaal het verzoek vermeld in punt 1.5. niet-ontvankelijk (volgend verzoek). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest van de Raad nr. 266 281 van 6 januari 2022 wordt het in punt 1.6. vermelde beroep verworpen.

1.8. Op 10 februari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

1.9. Op 20 april 2024 wordt ten aanzien van de verzoekende partij, na het toedienen van vrijwillige slagen en verwondingen aan een medewerker van de vervoersmaatschappij STIB, een administratief verslag illegaal verblijf opgesteld. Diezelfde dag wordt aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven, alsook een inreisverbod voor drie jaar opgelegd.

1.10. Op 14 mei 2024 wordt de verzoekende partij, na betrapping op heterdaad op feiten van slagen en verwondingen aan meerdere medewerkers van de vervoersmaatschappij STIB, gearresteerd door de politie van Brussel Hoofdstad-Elsene. Diezelfde dag wordt hij door de politie gehoord.

1.11. Op 14 mei 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdend een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel op 14.05.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: F. (...)

voornaam: K.M.O. (...)

geboortedatum: (...)1982

geboorteplaats: Lome

nationaliteit: Togo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- ☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 14.05.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene verklaart last te hebben van maagproblemen maar zonder verdere specificatie. Verder verklaart hij een broer te hebben in België maar er werd geen enkele aanvraag tot regularisatie noch gezinshereniging ingediend bij de bevoegde instanties. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2011 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 14.05.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 20.04.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 12.03.2021 werd bij beslissing van 19.05.2021 als niet-ontvankelijk verklaard

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2011 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 14.05.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 20.04.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 12.03.2021 werd bij beslissing van 19.05.2021 als niet-ontvankelijk verklaard

Betrokkene verklaart dat hij zich niet veilig voelt in Togo

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Togo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 12.03.2021. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

1.12. Bij arrest nr. 306 963 van 22 mei 2024 verwerpt de Raad de voormelde vordering.

2. Over de rechtspleging

2.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

De Raad wijst er ambtshalve op dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onontvankelijk is daar de vordering tot schorsing reeds bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd gevraagd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij reeds op 17 mei 2024 een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend. Deze vordering werd bij arrest nr. 306 963 van 22 mei 2024 door de Raad verworpen.

De Raad dient bijgevolg te wijzen op artikel 39/82, §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarin het volgende wordt gesteld:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoelde verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

Gelet op deze duidelijke wetsbepaling kan de verzoekende partij geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een gewone vordering tot schorsing indienen tegen dezelfde beslissing.

De uitzonderingsbepaling die vervat is in artikel 39/82, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet is niet van toepassing daar dit enkel gaat om de mogelijkheid tot het indienen van een gewone vordering tot schorsing nadat de vordering tot schorsing ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond, wat *in casu* niet het geval is.

Onderhavig verzoek om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is derhalve niet ontvankelijk.

2.2. Over de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats

De Raad merkt op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 3° en 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"1.

Aan verzoeker wordt geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten.

De beslissing werd betekend aan verzoeker op 14 mei 2024, en aan hem werd bevel gegeven om dezelfde dag nog het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing voorziet m.a.w. in een afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

De relevante bepalingen terzake de termijn om het grondgebied te verlaten zijn vervat in art. 74/14 van de Vreemdelingenwet:

"(...)"

2.

Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art. 74/ 14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een "periode tussen 0 en 7 dagen".

De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypothesen van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wei integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op aïs niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge,. Die Keure, 1999,149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ H, zie p. 7 en 8)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doe! de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).

3.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen afdoende motivering terzake de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

Het bevel tot grondgebied te verlaten beroept zich hieromtrent samenvattend op drie elementen:

- *Er in hoofde van verzoeker een risico bestaat op onderduiken*
- *Verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.*

a. Nopens het vermeend risico op onderduiken

1.

Er wordt weliswaar gewag gemaakt van een risico op onderduiken maar dit risico kan uit geen enkel element worden afgeleid en derhalve ook niet worden gemotiveerd.

M.b.t. de concrete invulling van "het risico op ontduiking" kan nuttig worden verwezen naar het Wetsontwerp van 19 oktober 2011 (DOC 53,1825/001) dat aanleiding heeft gegeven tot de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij het betreffende art. 74/14 in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd en het risico op onderduiken werd ingevoegd.

Meer in het bijzonder kan worden gewezen op de artikelsgewijze bespreking van art. 3:

"(...)"

2.

De wetgever heeft m.a.w. andere hypothesen beoogd (bijv. zich niet aanmelden, het zich hebben onttrokken aan eerdere verwijderingsmaatregel, het niet naleven van inreisverbod, etc.); dit blijkt uit de toelichting bij het Wetsontwerp.

De beslissing bevat bovendien geen motivatie over de ontoepasselijkheid van de minder dwingende maatregelen, en houdt bijgevolg een schending in van artikel 15 van de terugkeerrichtlijn, art. 74 van de Vreemdelingenwet en art 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.

Bovendien weigert de bestreden beslissing rekening te houden met de feitelijke verblijfssituatie in hoofde van verzoeker.

Zoals reeds vermeld woont verzoeker reeds tien jaar samen met zijn broer. Dit gegeven werd door verzoeker medegedeeld aan de politiediensten tijdens zijn verhoor door de Lokale Politie Brussel, en kan dus worden geacht gekend te zijn door verwerende partij.

Verzoeker beschikt dus wel degelijk over een feitelijk adres, waar hij reeds lange tijd verblijft.

De loutere overweging dat verzoeker geen officieel (domicilie)adres zou hebben, laat niet toe te besluiten tot een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker. Een schending van art. 74/14 §3 iuo. art. 1, 11° Vreemdelingenwet iuo. de materiële motiveringsverplichting ligt voor.

b. Nopens het vermeend gevaar voor de openbare orde

1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft daarnaast als wettelijke grondslag art. 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden". De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten is gesteund op art. 74/14 §3., 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker is een gevaar voor de openbare orde".

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 September 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

2.

Het vermeend gevaar voor de openbare orde wordt gemotiveerd door te verwijzen naar het feit dat lastens verzoeker vlak voor de bestreden beslissing een PV werd opgemaakt voor feiten van slagen en verwondingen door de Lokale Politie Brussel.

Een dergelijke motivatie is niet afdoende.

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980).

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

3.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980).

Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 10 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De bestreden beslissing bevat enkel een standaardformulering waarin louter en passant wordt verwezen naar het betreffende PV opgesteld door de lokale politie Brussel.

In zijn meer dan tien jaar durend verblijf in België werd verzoeker nooit veroordeeld. Evenmin is verzoeker ANG gekend. Hij heeft dus m.a.w. nooit enig probleem gehad met politie en/of justitie.

4.

Om een bevel te nemen, wordt evenwel vereist een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving". De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Zoals hoger reeds uiteengezet beantwoordt het gedrag van verzoeker daar niet aan.

De bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom de opmaak van een PV lastens verzoeker t.g.v. een vechtpartij zonder gewonden, een eerste aanraking met de politiediensten sinds 2011, aanleiding kan geven tot de conclusie dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).

De bestreden beslissing schendt het evenredigheidsbeginsel door niet specifiek en duidelijk te motiveren waarom de betreffende feiten kunnen aantonen dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zou verder te zetten.

5.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van dit PV, ten gevolge van vechtpartij zonder gewonden, afleidt dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, zonder enige concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens en (gebrek aan) voorgaanden van verzoeker, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° en artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, zoals genoegzaam uit een eenvoudige lezing van deze beslissing blijkt. Ten slotte blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Door te betogen dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat, maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegeven, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De Raad wijst er ook nog op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat wanneer de verwerende partij uiteenzet waarom zij een bepaalde maatregel vereist acht zij ook moet uiteenzetten waarom zij geen andere maatregel neemt. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij had moeten toelichten waarom niet werd geopteerd voor een minder dwingende maatregel. Deze grief is daarenboven in wezen gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering en zoals reeds gesteld heeft de Raad geen rechtsmacht om een standpunt in te nemen omtrent de wettigheid van deze beslissing. De verwijzing naar artikel 15 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en naar artikel 74 van de Vreemdelingenwet – twee bepalingen die ook betrekking hebben op de vasthouding – is evenzeer irrelevant.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.3. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt wanneer de formele motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze bepaling kon in voorliggende zaak niet worden aangewend en de bestreden beslissing werd dan ook formeel gemotiveerd.

Een schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 blijkt bijgevolg niet.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt, zo weze herhaald, artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan driemaand en in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

(...).”

De Raad stelt vast dat het hele betoog van de verzoekende partij erop gericht is de schending van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Zij gaat er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing eveneens is gemotiveerd met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet. Daarbij blijkt uit de wettekst van artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven wanneer onder meer toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist het determinerende motief niet dat zij niet in het bezit was van een geldig paspoort, noch van een geldig(e) visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Zij geeft niet aan, nog minder toont zij aan, dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarin zij in beginsel verplicht is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij motiveert eveneens dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar, dat haar werd betekend op 20 april 2024. De verzoekende partij betwist dit niet en zulks blijkt eveneens uit de stukken van het administratief dossier. Het blijkt niet dat dit inreisverbod binnen de wettelijk daartoe voorziene termijn bij de Raad werd aangevochten noch dat het werd opgeheven of opgeschort. Het is aldus definitief aanwezig in het rechtsverkeer en het is nog steeds van toepassing. De Raad stelt bijgevolg vast dat ook dit motief een determinerend motief is, aangezien het op zich reeds volstaat om het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen.

Het motief ontleend aan een mogelijke schending van de openbare orde is slechts een overtollig motief. De eventuele gegrondheid van de kritiek ten aanzien van een overtollig motief, *in casu* de toepasselijkheid van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het enig middel. Met haar betoog toont de verzoekende partij aldus niet aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gemotiveerd is.

3.6. De verzoekende partij hekelt in haar verzoekschrift verder de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat onder meer kan worden afgeweken van de standaardtermijn van dertig dagen voor het vrijwillig vertrek, zoals bepaald in §1, indien:

“1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek is *in casu* gesteund op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet omdat er een risico op onderduiken bestaat enerzijds, en op artikel 74/14, §3, 3° van dezelfde wet, omdat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid anderzijds. Elk van deze motieven kan op zich de afwezigheid van termijn verantwoorden. Indien één ervan overeind blijft, dan wordt het andere overtuigend.

Het risico op onderduiken kan volgens de verzoekende partij uit geen enkel element worden afgeleid en kan dus ook niet worden gemotiveerd. Zij kan daarin evenwel niet worden bijgetreden om de volgende redenen.

De Raad wijst erop dat de thans geldende reglementering aangaande het risico op onderduiken werd ingevoegd bij artikel 4, 1° en 3° van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

Artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt:

“11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

De tweede paragraaf van artikel 1, waarnaar wordt verwezen, luidt als volgt:

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggrijpings of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl. St. Kamer 2016/2017, nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu wordt het risico op onderduiken blijkens de bestreden beslissing gestaafd aan de hand van artikel 1, §2, 1°, 3° en 5° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn;

(...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

(...)

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;”

De bestreden beslissing motiveert voor elk van de verschillende gronden de toepassing voor de verzoekende partij. Het betoog van de verzoekende partij, dat de wetgever “*andere hypotheses*” heeft beoogd, is, gelet op voorgaande, niet correct.

De Raad stelt daarenboven vast dat de verzoekende partij haar argumentatie steunt op een verouderde versie van de relevante wetgeving en de daaraan voorafgaande voorbereidende werken, zodat alleen maar kan worden vastgesteld dat dit middelonderdeel faalt in rechte.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de loutere overweging dat zij geen officieel (domicilie)adres zou hebben niet toelaat te besluiten tot een risico op onderduiken in haar hoofde, moet worden vastgesteld dat dit geen motief is in de bestreden beslissing, zodat haar betoog grondslag mist. Waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met haar feitelijke verblijfssituatie daar zij reeds tien jaar met haar broer samenwoont, dat zij dit had meegedeeld aan de politiediensten zodat dit kan geacht gekend te zijn door de verwerende partij en dat zij dus wel degelijk beschikt over een feitelijk adres waar zij reeds lange tijd verblijft, beperkt zij zich vooreerst tot de loutere, ongestaafde bewering dat zij reeds tien jaar met haar broer samenwoont. Door louter te wijzen op het feit dat zij een vaste verblijfplaats zou hebben weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de vaststellingen in de bestreden beslissing die betrekking hebben op het risico op onderduiken, zoals onder meer het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat haar betekend werd op 20 april 2024 en dat gezien zij geen gevolg heeft gegeven aan het verblijfsverbod, besloten kan worden dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, §2, 1°, 3° en 5° van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat onder meer de omstandigheid dat de betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod kan wordt gehanteerd om een

risico op onderduiken vast te stellen, blijkt verder niet dat het enkele gegeven dat *in casu* wordt vastgesteld dat hiervan sprake is maakt dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing. Het betoog dat de verzoekende partij in België een vast of gekend verblijfsadres heeft, doet hier *in casu* ook niet anders over oordelen. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij met enige relevante omstandigheid eigen aan het geval ten onrechte geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Zij toont niet aan dat het feit dat zij een vast of gekend verblijfsadres zou hebben anders doet oordelen over het risico op onderduiken vastgesteld op grond van objectieve criteria. De Raad benadrukt hierbij nog dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten.

De verzoekende partij toont dus niet aan dat het standpunt van de verwerende partij onwettig is, en verder brengt zij geen enkel concreet argument bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het, in het licht van zijn specifieke omstandigheden, niet zou volstaan om te motiveren waarom er een risico op onderduiken bestaat.

Het motief aangaande het risico op onderduiken blijft gelet op het voorafgaande dus onverminderd overeind en volstaat op zich om af te wijken van de standaardtermijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek. De kritiek van de verzoekende partij op de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet betreft ook hier een overtollig motief zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot een andere beslissing en de verzoekende partij er geen belang bij heeft.

Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat niet blijkt dat de verzoekende partij heden nog enig belang kan doen gelden bij haar betoog betreffende een schending van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet. Uit de wet volgt dat een beslissing tot verwijdering een termijn van zeven tot dertig dagen om het grondgebied te verlaten bepaalt. Aldus is dertig dagen de maximale termijn die kan bepaald worden bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt dan ook niet welk actueel belang de verzoekende partij bij dit middelonderdeel heeft. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar middel.

3.7. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover zij beschikt zou zijn overgegaan tot het nemen van de thans bestreden beslissing.

3.8. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend vijfentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER